ששית ולמעלה הואיל והוא אסור בהנייה הרי זה

לא יסיק בו תנור וכירים ולא יאפה בו ולא יבשל.

ואם בשל או אפה אותה הפת ואותו התבשיל אסור

בהנייה. וכן הפחמין שלו אסורין בהנייה הואיל <u>ושורפו</u>

אחר שנאסר בהנייה:

פרק רביעי

א כתוב "בתורה לא יראה לך חמץ יכול אם ממן

טובר תלמוד לומר שאור לא ימצא בבתיכם אפילו

הפקידו או המסינו. יכול לא יהיה עובר אלא אם כן

היה החמץ בביתו אכל אם היה רחוק מביתו כשדה או

בעיר אחרת לא יהיה עובר תלמוד לומר בכל גבולך

בכל רשותך. יכול יהא חייב לבער מרשותו חמץ של

עכו"ם או של הקדש תלמוד לומר לא יראה לך שלך

אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים או של

גבוה: ב הא למרת ישהחמץ של ישראל אם הניחו

ברשותו אפילו ממון ואפילו בעיר אחרת ואפילו מופסד

ביד עכו"ם הרי זה עובר משום לא יראה ולא ימצא.

חמץ של הקדש או של עכו"ם שהיה אצל ישראל אפילו

היה עמו בבית הרי זה מותר מפני שאינו שלו. ואפילו

היה של גר [6] תושב שיד ישראל שולמת [3] עליו אין

כופין אותו להוציא החמץ מרשותו בפסח. אבל צריך

לעשות מחיצה גבוהה עשרה מפחים בפני חמצו של

עכו"ם שמא יבוא להסתפק ממנו. אבל של הקדש

אינו צריך מפני שהכל פורשין מן ההקדש כדי שלא

אותו או הפקיד אותו ביד עכו"ם לא יהיה

הנור וכירים: ואם כישל או וכו'. זה למד רבינו ממה שהעלו בהלכוח (דף כ"ה) מן כנמ' שאם אפה את הפת בעצי ערלה או בקשין של כלאי הכרם שאפור לפי שיש שבח עלים בפת . וכתב רבינו אפור בהנאה ואין לו תקנה וכן עיקר . ואיפור הפתחין מכואר הוא כיון שחרכו חחר זמנו ועוד שמין חמן בפכח מן הנשרפין שמפרן מוחר:

פ"ד א כתוב נמורה לם ירמה לך חמן וכו'. ברייחם פ"ק (דף כ':) לפי שנחתר לה ירהה וכו' ושם מכוחר שהם הסמין שהום שוכר בכל ירשה וכל ימלם: ומ"ש רבינו או הפקידו ביד העכו"ם אנ"ם שאינו מבומר בברייתם דבר פשום הום וק"ו ומה חמץ של עכו"ם שחייב ישראל באחריותו חייב לבערו זה שהום של ישרמל לנמרי לה כ"ש וכמה דברים ים בנמרם מורים שאסור להפקיד חמן ביד פכו"ם ולעבור פליו למד רבים מכברייםם השמיה במכילחה ונחלקו בפירושה ובנרספה רכים והרמב"ן ז"ל שהרמב"ן ז"ל כחב בפירוש החורה שלינו שובר בלשו אלם בחתן שלי וברשומו דמיכם סרסי כם למו סכי לם:

יבול למ יהם שבר וכו'. זה מכומר בכרייםם המכרח: יכול יהם חייב לבער וכו'. ג"ז שם ובשלח קבל עליו החריות כמו שיהבחר לסמנו :

ב וחמץ של כקדש וט' . שם מכל מחכ רומה של מחרים ושל גטה ושם משורש שאליע מכרי שכבשתא ושרוי עמך בחלר כדין כן ומפרש רבים נכרי שכבשתצ גר סומכ: אבל נריך למשוח מחינה וכו". שם (דף ו'.) מחר רב החני של עכו"ם ששם לו מחיצה ששרה ומדברי רבים דכשלם סבל עליו אחריות הוא וכן פירש"י ז"ל זה לשוע חתני של שכו"ם המוסקד חלני ולח קבל שליו מחריום דחמרים דמוחר להשכוחו ששם לו מחינה בי"ד משום היכרת חה דעת קלם מסרקים ז"ל מבל בעל העטור והרמב"ן ז"ל וקלח מן האחרונים מפרשים דבלא הבל עליו אחריות לא בעיק מחילה עשרה אלא משנהו לכל מפום כדי שלם יכשל כו ובקבל פליו מחריות די בייחד בית וכמחילה עשרה דכיון דייחד לו בית למו ברשותו הוא אפ"ג דמביל עלים מחריום . זמו דעתם ז"ל : אבל של הקדש וכו'. כבר נתכחר זה פ"ג גבי מוח המן כיו"ם שבשל הקדש איט לריך היכר:

וכשהם כ"י ורכן פליני בשפה ששיח אבל בשפה שביעית השבחתו בכל דבר כלותר דאסילו כ"י לם בעי שריפה פלח במסרר וזורה לרוח פו מפיל לים סגי והיימ לרש"י, ולר"ח הוי פיפכם דפליני בשעה שביעית חבל בשעה ששית השבחתו בכל דבר וזה נרפה עיקר יומר. ואותן בני אדם המשימים התן כלדי רה"ר בשכה ששיח או שביעית שלא

כדין כם עובים שתשתגיעה בעה ששיח לריך לבערו מן העולם וכן משמע בהנהוח מימוניות וססק רבינו כרב יוסף ולריך מעם למה דהם כבה ורב יוסף הלכה כרכה בר מחלח ול"ם. כתב ככ"ת דחע"ג דידע חתן בחקום שחינו פשוי ליבלות ואים מצוי בבית דסבי ליה בביפול סיכם דבשליה מדעתיה שלח בהערמה שחין דעתו לחזור וליהעת מממ לעולם: [חסץ שופלה כו' ג' מפהים כו'. בנת' (ל"ל:) הנא] כמה חפיפת ככלב פירושו כמה יהא מכוסה ולא נהוש בו לחפישת הכלב ג' מפחים וח"כ בג' מפחים שגי ליה . ומ"ם או יותר דלא נימא דכי הוי יותר מג' מפחים אפילו בימול לא ניבפי קמ"ל. כחב כר"מ בססרים המדוייקים גרסי אם עדיין לא וכנסה שעה ששית נוחנו לעכו"ם ואינו לריך לכער, וי"ם דגרסי נתנו לעכו"ם קודם ששה ששיח איט לריך לבער, סי' דקי"ל (דף כ"ם.) כנ"ה דכל שפה שמוחר לפכול מוחר למכור ופע"ם שהחמן נשמר קיים פין בכך כלום: ואם כישל או אפה אותה הפח וכו". ודוקם שהמכוקה כנגדו הרב רבי משה:

פ"ד א כתוב בתורה לם ירפה לך חמן יכול מס ממן מומו מו הפקיד אותו ביד עכו"ם לא יהא עובר עליו. כלומר דמדכחיב לא יראה משמע שריותא דסמן ומדכתיב לך משמע דוקם כשהום בידך מבל מם הפקיד מותו ביד עכו"ם שרי ח"ל שמור לא ימלא בבתיכם דמדכתיב לא ימלא אפור אפינו פמון דכא אם יחפשו אחריו וכמסמונים יבקשותו אז ימלאותו ומדכחיב בבחיכם משחמע מיפורם להפקידו ביד עכו"ם שהרי המקום במניח בו חמצ ביד עכו"ם הרי כום ביתו: ב אבל נריך לעשות מחינה גבוהה עשרה ספחים. ולח סגי ליה בכפיים כלי

כדלפיל משום דמסחמת כום כרבה שמין דרך להפקיד מועם ולא יחכסה בכלי. א"נ החם שהוא לפי שמה סגי ליה בכפיית כלי אבל זה שלריך לפתוד כל התועד לא סגי ליה שהכלי ניסל

לצורך ואחי למיכל מיניה:

א סת"ג לחוין עם : ב סור סי' פת סת"ג שם :

לחם משנה

פ"ר א כתוב נתורה לא יראה לך חמן יכול אם ממן אותו וכו'. קשה דכנר ריבה דכשהפקיד אותו ביד נכרי עובר א"כ כל שכן כשהוא בשדה או בעיר פחרת. וי"ל דלם כום מרביק הפקידו ביד נכרי פלם חחר שריבה לנו הכתוב דבשדה ובעיר אחרת חייב מככל גבולך ואחר שריבה הכתוב כן מרביק הפקידו ביד נכרי שקרא דלא ימלא בבחיכם אבל אי לאו קרא דבכל גבולך לא הוה מרביק הפקידו ביד נכרי. ושד י"ל דנהי דמרבינן הפקידו ביד נכרי כשהום בביתו ובחותה העיר סבל בשדה ובעיר מחרת ממן ק"ל בכל גבולך:

שחיקה לכאורם משמע דלר"י כעי שחיקה אשילו כים המלח דמספמא אמאי דקאמר רכה אין לדיך

יבואו

שבו"ם

יא ואם בישל עו מפה מוחה הפה ומותו התכשיל מפור בהומה. כחב ה"ה זה למד רבים ממה שהעלו בהלכות וכו' לפי שיש שבה עלים בפת וכו'. רפיתי מי שהקשה דלמה ליה לה"ה ז"ל האי מעתא הא כיון דקי"ל כרבק דאמרי דחמן בלשח הזי מן הנקברין דאסרן אסור כדאמר שם בגמרם בסוף המורה בלאו הכי אסור דאי אינסריך בנמרא הך פעתא דשבת עלים הוא בעללה וכלאי הכרם דהוי מן הנשרשין. ול"נ דאין זו קושים כלל דמ"מ מע"ג דמפרן מסור מים אין למ למסור הפת כיון דמקלה קלי למיסורה מלם ודמי נריך מסה לומר דמעמם הום משום דים שבח עלים בסח חו שהפתר ים שבח המפר בפת והכל דבר מחד ולזם הוצרך הרב המגיד לומר כן:

משנה למלך לרכם לא כעי שחיקה ולר"י בעי שחיקה : וראיתו לססום' ז"ל שכחבו וו"ל ע"ז דלא ממים כעיא

סרום בעי פירור אף דממים. ולפי זה לא פליג ר"י ארכה כי אם בע"ו ובים המלח דלרכה לא בעי שהיקה אך בע"ו כשאר נסרות אין מחלוקת כיניהם דאף רכם מודם דכעי שחיקה וכחמן נמי אין מחלוקת ביניהם כלל דאי כים המלח לכ"ע לא בעי סירור ואי בשאר נהרות לכ"ע בעי סירור . ואפשר עוד לצדד לומר דרב יוסף ס"ל דסיות הסשלכה ליה המלח או לשאר נהרות אינו מעלה ומוריד כלל ואין הדבר תלוי אלא בממים ולא ממים דאי ממים כגון חמן אף כשאר נהרום לא בעי פירור ואי לא ממים כגון ע"ז אף בים המלח בעי שחיקה. ולםי זה פליג ר"י עליה דרכה בחרמי בע"ז פים סמלת דלרכם לא בעי שהיקה ולרב יוסף בעי שחיקה ובחתן כשאר נהרום דלרכה בעי פירור ולרב יוסף לא בעי סירור: דובלל סעולה דארבע חלוקות הם. האחת הוא חתן בים המלח. וסשנים חתן כשאר נהרות. והשלישים ע"ז כשאר נהרות . והרכיעית ע"ז כים המלח . והנה החלוקה הראשונה דהיינו חמן כים המלח אליבא דכ"ע לא בעי פירור ואין כוה מחלוקת כלל . וכן בע"ו בשאר נהרות דהיינו החלוקה השלישית אליבא דהולי עלמא כעי שחיקה ואין כזה מחלוקת כלל . אך בחלוקה סבנית דסיינו התן כבאר נסרות והתוקה הרכניות דסיינו ע"ו בים סתלת בהא פליני רבם ורב יוסף. ולפי כלד כראשון בתפנו לעיל דרב יוסף לא מיירו אלא בשאר נסרות ומוא דגם בחלוקה סרכיעית דסיינו ע"ו בים סתלה לא נחלקו דר"ע לא בעי שחיקם ואין בין רבה ורב" אלא החלוקה סרכיעית דסיינו ע"ו בים סתלה לא נחלקו דר"ע לא בעי שחיקה ואין בין רבה ור"י אלא החלוקה סשנים דביינו חתן כשאר נהרות דלרכה בעי פירור ולרב יוסף לא בעי פירור . ולפי האד השני שכתבנו לעיל דר"י לה מיירי אלה כים המלח נמצה דסמלוקה השניה דהיינו חמן כשאר נהרות לה נהלקו כם ולכ"ע כעי פירור ואין כין רכם לרכ יוסף אלא החלוקה הרכיעית דהיינו ע"ו כים המלח הלוקר כם המיקה ולר"ז כעו שחיקה . ולפי הגד השלישי שכתכנו לעיל דרכה מיירי כין כים המלח וכין בשאר נהרוח נחלקו רכם ור"י כמלוקה השנים דהייט חמן בשאר נהרוח ובחלוקה הרכיעית דסיינו ע"ו כים המלח דלרכה חמך כשאר נהרות כעי פירור ולר"ו לא בעי סירור וע"ו כים המלח

הנהות מיימוניות

פשר בתוב נתוכה לה יראה עד שנרשות העכו"ם הוה. פ"ק דפפחים ורמיות בפ" כל שנה (דף ל"ה): [ה] ילפינן לה מדכתיב לך לד תרי זימני. ע"ב: [נ] עכו"ב שכבשתו ושרוי עמך בחצר מנין:

דכעי שחיקה בע"ז וסחמא דע"ז הוא לים המלח ואשילו הכי קחני דבעי שחיקה והוי חיוכחא לרכה והולרן לדחוק לאוקומה כשאר נהרות . עוד כחבו התוסשות ולשי זה לר"י כשאר נהרות לא מהני שחיקה מדקה מנריך להוליך לים המלח ע"כ . וכונתם היה דהי ר"י מיירי כים המלח ואשילו הכי

בעי שחיקה ע"כ כ"ל דכבאר נהרות לא מהני שחיקה דאי אמרת דכשאר נהרות מהני שחיקה א"כ

לאיום תכלית הווכר בע"ו הולכה לים המלח כשלמא לרבה ניחא דהולכה לים המלח מהני דלא נבעי

שחיקה אך לרכ יוסף דגם כים המלח בעי שחיקה אם איתא דגם כשאר נהרות מהני שחיקה אמאי מצרכיען להוליך לים המלח אלא ודאי דלר"י כשאר נהרות לא מהני שחיקה . (א"ם ועיין לעיל כש"ח

מה' עכו'ם דין ו') :

שחיקם דסיינו כים המלח קאמר רב יוסף דכשי שחיקה ושוד אי כשאר נכרות דוקא קאמר רב יוסף דבעי שחיקה ולא בים המלח ולא פליג ארכה בע"ו אלא כחמן א"כ מאי קאמר חמא כוחים דרב קאמר נמי שחיקה קשיא לרכה ע'כ. והנה התוספות שלנו הלד הראשון שכתכנו לפיל דרב יוסף לא מיירי אלא כשאר נסרום ולא פליג ארבה כי אם בחמן בשאר נסרום מכה ג' הכרחיות .

כאחד דמסתמא כי קאמר ר"י ע"ז דלא ממים בעי שחיקה היינו במאי דקאמר רבה דלא בעי שהיקה אתא איהו למימר דכיון דלא ממים כעי שהיקה וא"כ פ"כ דמיירי כים המלח דלרכה לא כעי שחיקה ולר"י כעי שחיקה. וההכרח השני הוא דאם איתא דלא פליג כע"ו מאי קאחר חניא כוסים דר"י ומייתי כרייתא דע"ו והלא בע"ו לא נחלקו . ותו דקאמר שחיקה קשיא לרכם ואי בע"ו לא נחלקו סיכי קציא לרכה שפי מרב יוסף והא לר"י נמי לריך לאוקומי לכרייםא כשאר נסרות דוקא. אלא ודאי דלר"י בעי שחיקה אשילו בים המלח ומשום הכי קאמר תניא כותיה דר"י דתני כתמא

מגדל עוז